

WARMIA I MAZURY

Olsztyn, ul. Zwycięstwa 32

wydanie .....

Nr ..... z dn. .... -02-74

LIST Z TEATRU

Agnieszka Osiecka, ceniona autorka tekstów piosenek, pisze również sztuki teatralne, a nawet powieści. Ostatnio teatr im. Stefana Jaracza zapropo-
nował olsztyńskiej publiczności „Apetyt na czereśnię*)” pierwszą udaną w sezonie 1973/74 par excellence roz-
rywkową pozycję. Ten bez wątpienia trafny wybór
jest równocześnie potwierdzeniem możliwości teatru w
zakresie prezentowania kameralnego music-hallu. Tak
też oceniła „Apetyt” publiczność przyjmując dobrze
spektakl.

Bardzo lubię piosenki Osieckiej, choć może nie
wszystkie i nie w każdym wykonaniu. Zresztą osoba
autorki nie wymaga specjalnych rekomendacji. Od wielu
lat towarzyszą jej sława i uznanie. Przeboje z jej tek-
stami śpiewają luminarze krajowej estrady. Pomimo
tego nie podzielam eutuzjazu co do Osieckiej jako
pisarki i jako dramaturga. Ta strona twórczości autor-
ki jawi się blada i wątła. Krótko mówiąc — powieść
czy sztuka teatralna to nie piosenka i odwrotnie. Po-
zornie tylko przeczą tej tezie sukcesy music-hallu
„Niech no znowu zakwitną jabłonie” czy „Apetyt na
czereśnię”. Obydwa utwory to po prostu zestawy pio-
senek Osieckiej, połączone ze sobą wątłą fabułą.

Akcja „Apetytu na czereśnię” rozpoczyna się na
dworcu kolejowym. Słychać gwizd pociągu, na peron-
ie stoją odwróceniem tyłem ludzie. Stukają koła. Mega-
fon nie informuje o zbliżającym się pociągu, płynie
zeń śpiewana najpierw przez kobietę, a potem przez
mężczyznę piosenka. Megafon chrypi tak jak na praw-
dziwym dworcu. Jest to dobra zapowiedź zbliżającego
się spotkania z piosenką.

We wnętrzu kolejowego przedziału siedzą Ona (Da-
nuta Markiewicz) i On (Stanisław Staniek). Typowy
i mało ciekawy dialog wyjaśnia, że Ona właśnie roz-
wiodła się i wraca z Warszawy do Szczytna. On jest
typowo szarmancki i uwodzicielski, do tego także po
niedawnym rozwodzie. Oboje opowiadają więc o swo-
ich nieudanych małżeństwach. Zaczyna grać wprowa-
dzony na scenę zespół muzyczny. Akcja przenosi się na
pierwszy plan. Bohaterowie śpiewają inscenizowaną
piosenkę „Cicho-sza”, potem — zapewne by skrócić
czas podróży — odtwarzają scenki ze swojego życia.
Wieje z nich banałem. Czegoż tu nie ma. Chłopak
spotyka się z dziewczyną po zabawie studenckiej. Już
jako małżeństwo wyjeżdżają na wczasy, gdzie Ona
obdarza sympatią Zdzisia-kaowca, a On w odwecie
quasi piosenkarkę Monikę z sezonowej knajpy. W re-
zultacie rozchodzą się, potem znowu są razem. Wresz-
cie On otrzymuje atrakcyjną pracę w nidzkiej fabryce.
Mają razem wyjeżdżać i już znaleźli się na dworcu.
Wówczas Ona oświadcza, że nie wyjedzie, gdyż musi
sobie kupić różowy kapelusz.

Do tej pory tematykę scenek połączonych ze sobą śpie-
wanymi na przemian przez bohaterów piosenkami dy-
ktowała Ona. Sytuacja zmienia się. Reżyserem jest On.
Kolejne scenki to wspólny posiłek i kłótnia o mysz w
kuchni, zakończona skreśleniem bohatera z rozdzielnika
(skreślenia tego dokonuje oczywiście Ona). Jest też
propozycja rozwodu zakończona dobrą piosenką „Czy
musimy być na ty”. Ona podczas autostopu poznaje
przystojnego mężczyznę podróżującego pięknym „O-
plem”, który niebawem rozbija się o drzewo. Nowy

*) Agnieszka Osiecka „Apetyt na czereśnię”, teatr im. Ste-
fana Jaracza w Olsztynie, reżyseria Teresa Żukowska, sceno-
grafia Danuta Pogorzelska, muzyka Maciej Małecki i Adam
Sławiński, choreografia Zofia Kuleszanka, przedstawienie
dnia 14 grudnia 1973 r.

Trochę wiosny jesienią

On okazuje się być niebieskim ptakiem. Kolejne scen-
ki jego powrotu po wódcę, rozmowa o otrzymanej
właśnie pracy, znowu kłótnia, sprawdzanie biletów
przez konduktora i złożona przez Niego propozycja
matrymonialna. Można by rzec, że wszystko wraca do
stanu poprzedniego lub wróci niebawem. Ona to ty-
powa młoda kobieta, On — typowy współczesny męż-
czyzna.

Zarówno Danuta Markiewicz jak i Stanisław Sta-
niek, na których opiera się cały spektakl zaprezen-
towali spore umiejętności aktorskie. Utrzymanie dobrego
tempa stereotypowego przecież dialogu jest ich bez-
względnie zasługą. Podobnie ma się rzecz z piosenkami.
Aktorzy śpiewają je i solo i w duecie, radząc sobie
dobrze z muzyką. Piosenki wykonywane są przez akom-
paniamencie zespołu muzycznego, który gra wprost na
scenie i ożywia nieco nieuchronną monotonię. Oboje
aktorzy równie sprawnie tańczą. Wcielanie się w ko-
lejne postaci także nie sprawiło im warsztatowego kło-
potu. Jest na co i warto popatrzeć.

Reżyser spektaklu Teresa Żukowska postawiła sobie
trudne zadanie. Stworzenie przedstawienia w oparciu
o wątły tekst nie było z pewnością proste, tym bar-
dziej że autorka zaproponowała zaledwie dwóch wyko-
nawców. Narastające tempo, mnóstwo zmieniających
się jak w kalejdoskopie sytuacji, dowcipnie ograne re-
kwizyty, należy także dobrze zapisać na koncie re-
żysera.

Reżyserowi bardzo pomogła funkcjonalna i prosta
scenografia Danuty Pogorzelskiej. Oddające nastrój
dworcowego peronu napisy w rodzaju „Strzeż się po-
ciągu”, „Wyjścia nie ma”, „Odjazd — przyjazd” itp.
wypełniły pustą i dużą scenę. Na planie centralnym,
nieco w głębi, usytuowany został przedział kolejowy
z dowcipnie zaprojektowanymi ławkami, które okazały
się być jeszcze jednym dobrym rekwizytem.

Muzyka Macieja Małeckiego i Adama Sławińskiego
została przez realizatorów doceniona i wykorzystana.
Zespół muzyczny pod kierownictwem Janusza Maćko-
wiaka, grał dyskretnie i dobrze. Podobnie nie budzi u-
wag choreografia Zofii Kuleszanki, szczególnie pomoc-
na przy zmianach nastroju.

Generalnie olsztyński „Apetyt na czereśnię” jest
przedstawieniem dobrym. Stwierdziłem już na wstę-
pie, że zyczliwie przyjmowała go znana z wybrednego
gustu nasza publiczność. Teza o potrzebie komunika-
tywności teatru znalazła kolejne potwierdzenie.

Kończąc chciałbym poświęcić parę uwag programo-
wi teatralnemu. Brak nazwiska redaktora uniemożli-
wia właściwe zaadresowanie pretensji. Kieruję je więc
do kierownictwa teatru. Dobry obyczaj każe, że pro-
gram teatralny zawiera notkę biograficzną o autorze,
ewentualnie jego fotografię, artykuł lub wypowiedź
o wystawianej właśnie sztuce. Program „Apetytu na
czereśnię” przynosi natomiast kilka fragmentów tek-
stów piosenek Osieckiej, powtórzone dwukrotnie re-
produkcyjne zegarka i starego powozu i również dwu-
krotnie fotografię lokomotywy. Do tego dochodzi arty-
kuł T. Nyczka „Codzienne sprawy” z programu Teatru
„Rozmaitości” (nie wymieniono tylko z którego), bę-
dący najzwyklejszym w świecie przedrukiem. Czy nie
jest to aby za mało? Program powinien być przecież
dokumentacją przedstawienia, tym bardziej, że bierze
się zań aż 4 zł. Przypadek ten nie jest odosobniony.
W ostatnim czasie programy teatru im. Stefana Jara-
cza są skromne i wyraźnie niedopracowane.

Bohdan Dzińko